

בבית המשפט העליון

רע"א 3170/22

לפני: כבוד השופטת ד' ברק-ארז

המבקשת: Booking.com B.V.

נגד

המשיבים: 1. פלוני
2. פלונית
3. פלוני
4. פלוני
5. פלונית
6. פלונית

בקשת רשות ערעור על החלטתו של בית המשפט המחוזי
בחיפה מיום 4.3.2022 ברע"א 60258-12-20 שניתנה על-ידי
כבוד השופט העמית י' גריל

בשם המבקשת: עו"ד אסף רנצלר, עו"ד פרח רוסלר

החלטה

1. בפני בקשת רשות ערעור על החלטתו של בית המשפט המחוזי בחיפה מיום 4.3.2022 (רע"א 60258-12-20, השופט העמית י' גריל). בית המשפט המחוזי דחה בקשת רשות ערעור שנסבה על החלטותיו של בית משפט השלום בקריות מיום 24.6.2020 ומיום 26.11.2020 (תא"ם 38306-01-20, הרשמת הבכירה י' הברפלד-אברהם).

2. מקורה של הבקשה שבפני בפעולה של הזמנת מקום אירוח בעיר יאשי ברומניה, שבוצעה באמצעות אתר האינטרנט Booking.com (להלן: אתר בוקינג) על-ידי

המשיבים, שהם אזרחים ותושבים ישראלים. אתר בוקינג מופעל על ידי חברת Booking.com B.V, היא המבקשת, שמקום מושבה בהולנד (להלן: המבקשת). חברת בוקינג.קום הזמנות למלונות אונליין בע"מ (להלן: בוקינג ישראל), הפועלת בישראל בתחום של הזמנת חופשות, היא חברה ישראלית פרטית אשר נמצאת בבעלות מלאה של המבקשת (כפי שכבר פורט בעבר בפסיקתו של בית משפט זה. ראו: רע"א 3690/20 Booking.com B.V נ' שלוש (26.10.2021) (להלן: עניין שלוש)).

3. ביום 16.1.2020 הגישו המשיבים תביעה לבית משפט השלום שכוונה לכך שייפסק להם פיצוי כספי, עקב פגמים שנפלו לשיטתם בקבלתו של מקום האירוח כפי שהוזמן על-ידם. כתב התביעה הומצא לבוקינג ישראל, ובו צוין כי הנתבעת היא בוקינג העולמית, היא המבקשת.

4. ביום 17.2.2020 הודיעה בוקינג ישראל כי היא אינה מוסמכת לקבל כל מסמך בשמה של המבקשת, לרבות את כתב התביעה.

5. ביום 24.6.2020 קבע בית משפט השלום כי בוקינג ישראל היא נציגות של המבקשת, ומכאן שהמסירה לבוקינג ישראל הייתה כדין. החלטה זו התבססה על פסק דין שניתן בעבר בבית המשפט המחוזי מרכז-לוד, וידוע כעניין בן זאב (ע"ר (מרכז) 59443-03-19 בן זאב נ' Booking.Com BV (23.7.2019)). באותו עניין נקבע קיומו של קשר בין המבקשת לבין בוקינג ישראל ברמת אינטנסיביות המקיימת את תנאי 482(א) לתקנות סדר הדין האזרחי, התשמ"ד-1984, שעניינו המצאה למורשה (במאמר מוסגר יוער כי סוגיה זו מוסדרת כיום בגדרה של תקנה 163(ג) לתקנות סדר הדין האזרחי, התשע"ט-2018 (להלן: תקנות סדר הדין האזרחי החדשות)). המבקשת הגישה בקשה לביטולה של ההחלטה מיום 24.6.2020, וזו נדחתה ביום 26.11.2020. בית משפט השלום קבע כי על המבקשת הנטל לסתור את הממצא העובדתי שנקבע בעניין בן זאב, לפיו בתקופה הרלוונטית הייתה בוקינג ישראל מורשה לקבל כתבי בי-דין עבור המבקשת, וכי היא לא עמדה בנטל האמור.

6. המבקשת הגישה לבית המשפט המחוזי בקשת רשות ערעור על החלטותיו של בית משפט השלום, וזו נדחתה. בעיקרו של דבר, אף בית המשפט המחוזי התבסס על הממצאים העובדתיים שנקבעו בעניין בן זאב. בית המשפט המחוזי אף הפנה לאמור בפסק דיני בעניין שלוש, שבו נדונה בקשת רשות ערעור בסוגיה דומה, ונקבע בין השאר כי לא היה פגם בכך שבית משפט השלום הסתמך על קביעתו המנחה של בית המשפט המחוזי בפסק דין חלוט. בית המשפט המחוזי הוסיף וקבע, כי פסק הדין שניתן בעניין בן זאב

מעיד על קיומו של קשר בין המבקשת לבין בוקינג ישראל גם במועד הרלוונטי להמצאת כתב התביעה בהליך דנן. בית המשפט המחוזי למד מהתצהיר שהוגש מטעם המבקשת לבית משפט השלום, כי אף המבקשת עצמה סבורה שלא חל שינוי ביחסים בין החברות מאז הנסיבות הרלוונטיות בעניין בן זאב, וקבע כי ממילא אין לסטות מממצאי העובדה שנקבעו שם.

7. בקשת רשות הערעור שבפני מכוונת כלפי החלטתו של בית המשפט המחוזי. טענתה המרכזית של המבקשת במסגרת בקשת רשות הערעור היא כי שגה בית המשפט המחוזי כשהסתמך על הקביעות העובדתיות שנקבעו בפסק הדין בעניין בן זאב, ולא בחן אם מוצדק לסטות מהן. ביחס לכך מציינת המבקשת כי מדובר אמנם בפסיקה מנחה, אך אין מדובר בתקדים מחייב. המבקשת מציינת כי מאז ניתן פסק הדין בעניין בן זאב ננקטו הליכים שונים שבהם הומצאו כתבי התביעה לבוקינג ישראל, והדבר גורם לה לעיוות דין חמור.

8. לאחר שעיינתי בבקשת רשות הערעור ובנספחיה הגעתי לכלל מסקנה כי דינה להידחות בהתאם לתקנה 148א לתקנות סדר הדין האזרחי החדשות, אף מבלי להידרש לתשובת המשיבים. הבקשה אינה עומדת באמת המידה המחמירה שנקבעה למתן רשות ערעור ב"גלגול שלישי". אף שהמבקשת טוענת שהבקשה מעלה שאלות עקרוניות, מצאתי כי היא למעשה "ממחזרת" שאלה שהועלתה על-ידה בעניין שלוש. כך, לא זו בלבד שהמבקשת עושה שימוש בהליך הנוכחי חלף הגשת בקשת רשות ערעור על פסק הדין עניין בן זאב, שהפך חלוט בינתיים, אלא שהיא שואפת בפועל לקיומו של עיון חוזר בפסק דינו של בית משפט זה בעניין שלוש, פרוצדורה שהדין אינו מכיר (ראו והשוו: רע"א 5588/21 אלאוף נ' המרכז לגביית קנסות, אגרות והוצאות (26.12.2021); רע"א 2034/21 יניב נ' אמיר (22.2.2022)). לבסוף, חרף טענותיה של המבקשת, לא התרשמתי כי דחיית הבקשה תגרום לה עיוות דין.

9. סוף דבר: בקשת רשות הערעור נדחית. בנסיבות העניין המבקשת תישא בהוצאות לטובת אוצר המדינה בסך 5,000 שקלים.

ניתנה היום, ל' בסיון התשפ"ב (29.6.2022).

ש ו פ ט ת